

Ето Ненчо, а чи и ги
Полека-полека,
И Добри ся постъбуди:
Види ся му отлъкна.

XLVI.

Настѣдахъ сички редомъ,
Да вечерѣтъ братски,
Кръстъ сторихъ, заядохъ,
Както Господъ дади.
Тръпежа-та бѣше дълга,
Къкво-то на свадбѣ;
Сички къщни от' дѣснѣ странѣ,
Гости-тѣ отъ дѣвѣ.
Радка и Дешка горѣ-долу
Шетахъ и носѣхъ,
Що затрѣба — тѣ глѣдахъ
И сичко тѣкмѣхъ.
Вино нѣма — вино вадѣтъ,
И ястѣ приносѣтъ;
Предъ тръпезѣ прави стоѣтъ,
Догдѣ сички ядѣтъ.
Поядохъ и попияхъ,
Кой колко-то носи,
Ненчо малко попохапна,
И Добри закуси.
— „Хайде Дешке, рѣчи дѣдо,
„Попѣй мой-то пиле,
„Нека Радка ти приглася —
„Хайде мой-тѣ момѣ.
„Гости-тѣ ни ше си идѣтъ,
„Попѣйте да помнѣтъ;
„Нека у тѣхъ да разкажѣтъ:
„Нека вы похвалѣтъ.
„Ехъ, случи ся, що ся случи,
„Богъ здрави да дава
„Азъ го мисляхъ, нѣкакъ инѣкъ —
„Нѣ нѣка е здрави.